

השוטבין הלא רום ביותר

לוסי סקור

"לוסי סקור היא מסופרות הקומדיות הרומנטית הטובות ביותר שיש.
אנחנו מכורות לספרים שלה."
הוצאת א(ה)בות

לוסי סקור
השושבין
הגרוע ביותר

מאנגלית: תם פררו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לוסי סקור
השושבין הגרוע ביותר

Lucy Score
THE WORST BEST MAN

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל וגלי אבני
עורכת: ורד רווה שמואל
הגהות: שרון שלו
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2018. The Worst Best Man by Lucy Score.
Published by arrangement with Bookcase Literary
Agency and The Book Publishers Association of Israel.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2021 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות היצאת ספרים בע"מ

נדפס בישראל 2021

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2021

מסת"ב 978-965-702-923-7 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לג'ויס ותמי על השעות שהקדשתן לי מזמנכן,
על ההדרכה העדינה שלכן, על התזכורות הנוקבות
שלכן ועל התמיכה התמידית שסיפקתן לי.

1

זו הייתה פמליית כלה מהגיהינום. ריקוע הזהב, נברשות הקריסטל ואינספור אבני השיש האיטלקיות של אולם הנשפים לא הצליחו להסתיר את הבלגאן שהלך והתגבר. מנקודת מבטה במרפסת העליונה שמכתרת את אולם הנשפים השקוע של בית המלון, פרנקי יכולה הייתה להתבונן בכל הנעשה.

השושבינים, לבושים בחליפות ארמני ובריוני, היו פרחחים מגודלים שנגזר עליהם להעביר את שארית חייהם בהתרפקות על ימי תהילתם מתקופת התיכון הפרטי והיוקרתי. קרנות הנאמנות שלהם היו נוחות מספיק כדי לאפשר להם להשתמש בכסף כדי להיחלץ מכל צרה אמיתית.

השושבינות היו גרועות אף יותר. כולן עבדו בללכוד את בעל מספר שתיים – או מספר שלוש, במקרה של טפאני. הן שיחרו לטרף אחר גברים שהגיעו ובאמתחתם הסכם קדם-נישואים מבטיח ויאכטה בסך טרופז.

מבחינתה של פרנקי, זה היה כמו לצפות במופע קרקס. אבל מעטים היו הדברים שהיא לא הייתה מוכנה לעשות בשביל הכלה, כולל לעמוד לצד חברתה הטובה ביותר בעודה צולחת את הבלגאן של חתונת שלושי-הטבעות שעלתה 350,000 דולר. פרו וצי'פ היו הזוג המלכותי של האפר ווסט סייד. זוג אוהבים מימי הקולג' שמצאו את דרכם זה בחזרה לליבו של זה. ופרנקי שמחה עד עמקי נשמתה להיות חלק ממפגן הראווה הגדול.

אם מסיבת האירוסים הזאת היא רמז כלשהו למה שמצפה לה בחתונה, פרנקי לא הייתה בטוחה עד כמה בחורה ענייה וסרקסטית מברוקלין, שיש לה המון שיער, תמצא את עצמה בין כל המי ומי של ברברוס. אבל היא הייתה מוכנה להתאמץ למענה של פרו.

חוץ מזה, ככה היא זכתה בהזדמנות לכהות בשושבין הראשי. היא חטפה כוס שמפניה ממגש שחלף על פניה, וקרצה אל המלצרית שהצטרפה אליה ונשענה על המעקה. היא לטשה מבטה באידן קיליבורן שעמד בצד השני של החדר. ללא רכב, מרוחק ויפהפה עד כדי כאב.

"אני לא מאמינה שהשגנו את העבודה הזאת," לחשה ג'אנה, המלצרית. "מעולם לא העליתי בדעתי שאזכה לראות כמו עיני את הרווק הנחשק ביותר במנהטן, ובטח שלא להגיש לו שמפניה!"
 "רק אל תשפכי עליו שום דבר, ג'אן," הזהירה אותה פרנקי.
 "זאת אומרת, לא לנסות עליו את 'המהלך של פרנקי'." ג'אנה חייכה בעליזות.

פרנקי משכה בכתפה. "הבחור תפס לי את הישבן. מה הייתה אמורה לעשות, לא להפיל עליו מגש עמוס בכריכונים?"
 "את הגיבורה שלי," נאנחה ג'אנה.

"כן, כן. רדי בחזרה למטה, לפני שהם יתחילו להתפכח. ותאמרי להאנסן שאולי ישמור מרחק מהשירותים של הנשים. הערב הוא לא מקבל שום מספר טלפון."

ג'אנה הצדיעה במחווה מוגזמת. "כבר אטפל בזה, בוסית."
 פרנקי התבוננה בזמן שג'אנה דילגה במורד המדרגות, המגש שלה מורם אל על. ברגע שפרו וצ'יפ הכריזו על אירוסיהם, היא מיהרה לקחת עבודה שנייה בחברת קייטרינג. היא לא התכוונה להניח לפרו לשלם על שמלת השושבינה שלה, או על כרטיס הטיסה שלה, אף על פי שהיא הציעה לעשות זאת. פרנקי הייתה נחושה בדעתה לבלות פעם אחת עם אנשי החברה הגבוהה בלי להיות מקרה סעד, גם אם זה יביא אותה לכרי פשיטת רגל.

היא העבירה את ידה על גבי שמלת המרצ'סה מלפני שתי עונות שפרו והיא מצאו בחנות יד-שנייה יוקרתית בוילאג'. היה קשה לה למצוא שמלה שתהלוך את חמוקיה. פרו ושאר השושבינות נראו כמו נימפות. כולן בלונדיניות, כולן דקיקות, כולן עם חזה קטן. ובכן, חוץ מקרסידה. החזה השופע נשפך מתוך שמלת המארק ג'ייקובס במידה אפס שלה. או שהאישה התברכה בגנטיקה מדהימה, או שהשדיים שלה לא אמיתיים. אבל בלי לחפון אותם כמו ידיה, פרנקי לא הייתה יכולה לדעת בוודאות.

ואם כבר מדברים על גנים משובחים, היא הסבה את תשומת ליבה בחזרה אל הגבר הלבוש בחליפת טוקסידו לבנה. ידו הייתה טמונה בכיסו, באותה תנוחה נטולת מאמץ שבני עשירים נולדו איתה.

איידן, שהיה בן ארבעים, נחשב לרווק הנחשק של מנהטן. הוא מעולם לא התחתן – אלא פשוט ענד על זרועו תצוגה מתחלפת של יפהפיות מזדמנות, והכי הרבה שהוא החזיק עם בחורה אחת היה כמעט שלושה חודשים שלמים. הוא חיך לעיתים נדירות בלבד, בניגוד לשאר צוות הדמויות שחיוכיי ה'טוב לראות אותך' המזויפים שלהם לא ירדו מפניהם. יכול להיות שבאירוע כזה הוא הרגיש אי נוחות לא פחות ממנה.

פרואיט נופפה אל פרנקי ממרכז ההמולה. הגיע הזמן לעבור למצב שושבינת הכבוד. פרנקי העלתה על שפתיה חיוך מזויף משל עצמה, לפני שירדה במדרגות כדי להצטרף לחגיגה. היא פילסה את דרכה בין הכיסאות המרופדים בכריות זהובות ובין שולחנות קוקטייל מכוסים באריג בגוון שנהב. מצחיק עד כמה שהעשירים הדיפו ניחוחות טובים. כולם פיזרו לכל עבר ניחוחות עדינים ועשירים, כאילו שהם בקעו מתוך נקבוביות העור שלהם.

"את נראית מדהים, פרנקי," אמרה לה פרו, ונישקה אותה על הלחיים ולחצה את ידה.

"אני? הסתכלת במראה הערב? את נראית כמו דוגמנית-על שמעמידה פנים שהיא נמצאת בצילומים לקראת החתונה."

"ממש מעוררת תיאבון," אמר צ'יפ, החתן המלכותי, בעודו רוכן לנשק את כלתו לעתיד.

הם קרנו זה לזה, ופרנקי הרגישה כמו גלגל חמישי. "טוב, כדאי שאני אחזור ל –"

"לא ולא. לא לפני שתפגשי את איידן," אמרה פרו, והסכה את תשומת ליבה מצ'יפ. כמו לפי סימן, צ'יפ נופף לעבר איידן.

"זה בסדר. אני יכולה לפגוש אותו בטקס," אמרה פרנקי.

"פרנקי לא מחבבת את אנשי החברה הגבוהה," אמרה פרו לצ'יפ בלחישת רועמת.

צ'יפ כרך זרוע אוהבת סביב כתפיה של פרנקי. "מזל שהיא הסכימה לחרוג ממנהגה בשבילנו, אנחנו הרי בליגה אחרת לגמרי."

פרנקי פרצה בצחוק מתגלגל. "היית צריך לכתוב את זה על ההזמנות לחתונה שלכם."

האנסן המלצר ניגש אליהם בידיו מגש קרוסטיני בקר, וצ'יפ לקח אחד מהמגש. הוא הכניס אותו לתוך הפה, ואישונו התגלגלו לאחור. "הממ... פרנקי, אנחנו חייבים לך בגדול על ההמלצה על הקייטרינג. טעים בטירוף."

פרנקי החוותה בראשה אל האנסן למקום שבו אבא של פרו עמד זועף בפינה. האיש עוד לא הצליח להתגבר על העובדה שצ'יפ רנדולף השלישי זרק את הילדה הקטנה שלו ללא גינונים מיותרים כמה חודשים לאחר סיום הלימודים בקולג', בעוד היא בכלל ציפתה לטבעת. אבל הוא זה שמימן מכיסו את כל החגיגה הזאת, ופרנקי הייתה נחושה בדעתה לוודא שבטנו תהיה מלאה, במטרה למנוע התפרצויות מיותרות.

"צ'יפ. פרו." הקול נשמע עמוק יותר באוקטבה מקולו של צ'יפ. חלקלק, מתורבת. פרנקי שקלה לבקש ממנו לקרוא את רשימת המצרכים שהיא דחפה בתיק הקלאצ' יד־שנייה שלה, רק כדי שהיא תוכל לשמוע אותו מבטא את המילה 'אדממה'.

"איידן!" החינוך הטוב נכנס לפעולה באורח אוטומטי, וצ'יפ פנה אל חברו הטוב ביותר כדי לערוך את ההיכרות. "פרנקי, זה איידן

קילבורן, השושבין הראשי שלי. איידן, זאת פרנצ'סקה באראנסקי, שושבינת הכבוד."

"פרנקי, אמר איידן, והושיט את ידו. "זה שם מעניין." פרנקי אחזה בכף ידו ולחצה אותה. "יש לנו בפמליית הכלה טפאני ודבנפורט, ואתה טוען שלי יש שם מעניין?"

הבעת פניו הקרירה הפכה צוננת אף יותר. מובן שהוא לא היה רגיל לכך שפשוטי העם מנסים לחנך אותו. "בסך הכול הערתי הערה." "הערת הערה שיפוטית," היא השיבה. "לפעמים המצב דורש הערה שיפוטית."

היא עדיין החזיקה בכף ידו. כעס העצים את לחץ אחיזתה. הוא לחץ בחזרה, ופרנקי הרפתה מכף ידו ללא גינונים מיותרים.

"אז, איידן, פתחה ואמרה פרו בעליזות. "פגשתי את פרנצ'סקה במהלך הסמסטר הראשון שלי באוניברסיטת ניו יורק. היא מבריקה – היא זכתה במלגה מלאה – והיא סיימה סמסטר מוקדם עם ממוצע של 4.0 מתוך 5.0 פרנצ'סקה עוברת במשרה חלקית בארגון ללא כוונת רווח, בזמן שהיא משלימה לימודי תואר שני במנהל עסקים."

פרנקי נעצה את מבטה הנוקב בפרו. היא לא הייתה צריכה שחברתה הטובה ביותר תנסה לשבח אותה בפני שמוק סנוב.

"איידן הוא מנהל תפעול ראשי בעסק המשפחתי שלו. מיזוגים ורכישות," הוסיף צ'יפ. "אני לא זוכר מה ממוצע הציונים שלו מאוניברסיטת ייל. אבל הוא לא השתווה לשלך, פרנקי."

היא התכוונה ללכת לחפש מגש שמפניה נוסף, אולם בדיוק באותו רגע התקליטן החליט לשנות אווירה. הצלילים הראשונים של "Uptown Funk" גרמו לחצי מהאליטה של מנהטן למהר אל רחבת הריקודים, כאילו שמישהו הרגע הכריז שתיק הביירקין החדש הועמד למכירה.

פרו אחזה בידה. "זה השיר שלנו!" היא צווחה. "קדימה!" פרנקי הניחה לפרו לגרור אותה אל רחבת הריקודים. מהר מאוד הן פצחו בריקוד המתוזמר שהן פיתחו שנתיים קודם לכן, לאחר אחת מהפרידות המאכזבות של פרנקי. הן חיסלו שתי פיצות שלמות, לצד

שלושה בקבוקי יין, והעבירו את שארית הערב ביצירת סדרת נענועי הישבן המושלמת.

"לא הצלחתי להבין אם זה היה פלירטוט או התקוטטות," צעקה פרו מבעד לצלילי המוזיקה.

"פלירטוט? את צוחקת, נכון? אני ממש לא בליגה שלו."

2

כאשר איידן חצה את רצפת השיש של לובי מלון רג'נסי, אחד מהנכסים בבעלותה של משפחת הכלה, הוא הרגיש שהראש שלו מתפוצץ מרוב כאב. והוא ידע שערב שלם בחברת שושבינים הוללים וכתריסר אנשים השואפים לחתן אותו, להוציא ממנו מחויבות להשקעה כספית או להתחנן בפניו לעצה בחינם רק יחמירו את המצב.

זה היה המחיר שהוא שילם על הייחוס שלו. הוא הגיש את גביע השמפניה הריק למלצרית שחלפה על פניו וייחל לכוס וויסקי. אולם הוא ידע שאם הוא ינסה לרפא את כאב הראש שלו עם אלכוהול, זה לא יביא תועלת לאיש הערב.

"מה בנוגע למרגו?" שאל צ'יפ, בעודו מחווה בסנטרו לעבר הבלונדינית הרזה והגבוהה כדוגמנית. היא לבשה שמלת ערב זהובה עם שסע שהגיע כמעט עד הסנטר שלה. הסגנון שלה היה ללא דופי. שיערה נראה מושלם, איפורה נטול כל רבב. היא מעולם לא אכלה או חייכה בפומבי.

"מה בנוגע לאין שום סיכוי? היא נראית כמו הגרסה האנושית לקוביית קרח במיטה." מאז שצ'יפ מצא את האושר הנצחי שלו עם פרואיט, הוא לקח על עצמו משימה – לגרוור את חברו הטוב ביותר איידן יחד איתו.

"כן, היא מזועזעת," הסכים צ'יפ. "אבל פרו הייתה שושבינת הכבוד שלה, ככה ש..." הוא העווה את פניו. "אני אעשה לך טובה ואדלג על טפאני."

"תודה", אמר איידן במרירות. הבחורה מיתגה את עצמה מחדש בתור טפאני, לאחר שודרנית מדרגה שנייה שלה קראה לכתה התינוקת טיפאני. היא הייתה נערת מסיבות טיפוסית. לא חלף שבוע בלי שהיא תככב באתרי רכילות המציגים לראווה את המפשעה שלה בשמלות קצרות מספיק כדי להיחשב כחולצות ומפיצים תמונות שלה נשפכת מתוך ג'יפים של כוכבי רוק בכניסה של מועדונים.

"מה בנוגע לקרסידה?" שאל צ'יפ, מחווה בכוס שלו לעבר, כמה מפתיע, בלונדינית נוספת. השדיים של הבלונדינית הזאת פשוט לא היו מסוגלים להישאר תחומים במחוך היוקרתי שלה. שאר הגוף שלה נראה כמו שלד שזוף. היא הזעיפה פנים ופסעה הלוך ושוב ברדיוס של שני מטרים בעודה צורחת לתוך הטלפון שלה בגרמנית.

"היא נראית נחמדה", אמר איידן בציניות.

"היא נראית כאילו שהיא תכרות לך את הביצים ותסחוט ממך דמי כופר בעדם", אמר צ'יפ בעליזות.

"מה בנוגע לפרנקי?" שאל איידן. המשחק הזה התחיל למצוא חן בעיניו. עיניו הוסטו לעבר דמותה המפוזת על רחבת הריקודים. שיערה שחור, מתולתל ומלא. השמלה הזהובה הפשוטה שלבשה הדגישו את קימורי גופה השופע. פיה הרחב התעקל בחיוך רחב, בעודה צוחקת בתגובה לדבריה של פרואיט.

"אה, היא טובה מדי בשבילך", אמר צ'יפ. "היא חכמה וסרקסטית.

היא תהיה יותר מדי עבודה בשבילך."

"אני קולט מה אתה מנסה לעשות", אמר איידן. הוא קרא למלצרית והזמין מקאלן. כוס אחת לא תזיק. כוס אחת עשויה להרגיע אותו קצת.

"מה אני מנסה לעשות? אני מנסה להציל אותך מאישה שהיא

בהחלט לא הטיפוס שלך."

"מה הטיפוס שלי?" שאל איידן, וכבר התחרט על השאלה שלו.

"גבוהה, רזה בצורה מייסרת. לא מחייכת או מדברת יותר מדי. מישהי שרוצה להוסיף אותך לרשימת המבקרים בחדר המיטות

שלה, כדי שתיראה מושכת יותר בעיניי הבעל הפוטנציאלי הבא שלה."

"זאת לא בהכרח הטיפוס שלי," טען איידן. "זאת פשוט מישהי שלא תיעלב מההסדר."

"פרנקי תיעלב," ניבא צ'יפ. "אבל אני חושב שייתכן שהיא גם תגרום לך להתחרט באורח זמני. היא חתיכת טיפוס, איידן."

איידן התבונן באישה המדוברת, מזיזה את גופה מצד לצד בתנועות מסונכרות עם פרואיט. היא התנועעה כמו אלילה המפתה בני תמותה בגופה המעורר חטאים. מהניסיון שלו, לנשים הייתה נטייה להבליט את התכונות החזקות שלהן מעברו השני של שולחן האוכל או בחדר המיטות. ופרנצ'סקה הייתה כל כולה בחורה של חדר המיטות.

הוא הסב את גבו אל רחבת הריקודים.

"מתי אתה מתכוון להפסיק לנסות לגרור אותי לגן העדן של המונוגמיה?" הוא שאל את צ'יפ.

חברו חייך בעליזות. "כשתמצא מישהי שתגרום לך להרגיש את מה שאני מרגיש כלפי פרו."

"אני בן למשפחת קילבורן. אנחנו לא מסוגלים לחוות רגשות. רק מיזוגים עסקיים מועילים."

"זאת הצהרה ממש מדכאת," אמר צ'יפ וטפח על שכמו. המלצרית, בחורה רזה עם פס תכול בשיערה השחור, מיהרה לגשת אליו. כוס וויסקי בידה.

"בבקשה, אדון קילבורן," היא אמרה בלחישה נרגשת.

"תודה... ג'אנה," הוא אמר, לאחר שעניו סרקו את תג השם שלה.

לסתה נשמטה בתדהמה, והיא נסוגה לאחור עם ניצוצות בעיניים.

"למה שלא תשתמש במעט מהקסם הזה עם פרנקי?"

"אני לא מעוניין במישהי..."

"מצחיקה? חכמה? סקסית?"

"ראוותנית," תיקן איידן. "היא רוקדת כאילו שיש לה ניסיון

בריקוד על עמוד. וכנראה היא תקבל את זה בתור מחמאה."

"לא. היא לא," נשמע קול מחוספס מאחורי גבו.
לעזאזל.

צ'יפ, אמן בהפגת סיטואציות מתוחות, העלה חיוך תמים על שפתיו. "פרנקי! איידן לא שם לב שאת עומדת שם," הוא ציין בקול נוקב.

"עושה רושם שאיידן הוא לא הטיפוס ששם לב למי שנמצא מתחת למדרגת מס מסוימת. למה לבזבז את הזמן שלו?" הכריזה פרנצ'סקה.

היא לא היססה ליצור עימו קשר עין. עיניה הכחולות-ירוקות שלחו בו מבטי שטנה. הוא התנהג כמו שמוק. בדרך כלל הוא הפגין זהירות רבה יותר בהבעת דעותיו במקומות שאפשר לשמוע אותן מהצד ולפרש אותן בצורה מוטעית. הוא תלה את האשמה בכאב הראש, ובשלוש כוסות שמפניה על קיבה ריקה.

"פרו שאלה אם אתה מוכן להביא לה משקה ולהציל אותה מהתאומות דאנבי. הן דחקו אותה לפינה ליד המדרגות." פרנקי הצביעה אל עברו השני של החדר.

"אם תואילו בטובכם לסלוח לי, אני צריך ללכת להציל את הארוסה שלי. לא להקזיז דם," ציווה צ'יפ והצביע על פרנקי בפנים חמורות סבר.

"אני לא מבטיחה," היא קראה בעקבותיו. היא פנתה להביט בו שוב, עיניה רושפות מזעם. "טוב, אם תואיל בטובך לסלוח לי – ואני ממש לא שמה זין אם תעשה את זה – אני לא רוצה לבזבז את הערב שלי בלהסתכל עליך."

היא נפרדה ממנו לשלום, סבה על עקביה והסיטה את שיערה מעבר לכתפה.

"רגע אחד," הוא אמר בקול חרישי, אצבעותיו נעטפות סביב מותנה.

"תוריד את הידיים, קילבורן, אם לא, תצטער על זה."
הוא הרפה מאחיזתו בה והתייצב מולה. "תני לי להתנצל."
"לתת לך?" פרנצ'סקה שילבה את זרועותיה על החזה שלה. "תראה,

אני בטוחה שאתה רגיל לדבר עם משרתים ובני המעמד הנחות, אבל אפשר לתת לך עצה? אל תדרוש מאנשים להאזין למפגן ההתנצלות המחורבן שלך. הבנת?"

כאב הראש הדהד מאחורי עיניו. איש מעולם לא דיבר אליו ככה. אפילו לא חבריו הוותיקים ביותר.

"בבקשה תני לי להתנצל," הוא אמר, לסתו מתהדקת. הוא חפץ את מרפקה בכף ידו והוביל אותה אל גומחה שניצבה מאחורי וילון זהב כבד.

החשיכה שיככה במעט את כאב הראש שלו, והוא צבט בגשר אפו, מייחל להיעלמות שאריות הכאב.

"אולי אחסוך לשנינו מעט זמן, מה אתה אומר?" הציעה פרנצ'סקה. "אתה לא תטרח להתנצל, מפני ששנינו יודעים שהתכוונת להתנהג כמו שמוק, ואני לא אטרח להעמיד פנים שאני סולחת לך, מפני שאני לא שמה זין על מה שאתה חושב עליי. נשמע לך הוגן?"

הייתה שם ספה בגוון שמנת מכוסה במשי, ואיידן התיישב עליה. הכאב העמום בראשו כיווץ את בטנו. "תראי, אני לא מציג את עצמי כאור הכי חיובי, ועל זה אני מתנצל."

"עצה נוספת? 'סלחי לי' נשמע הרבה יותר כן מ'אני מתנצל'. כואב לך הראש?"

השינוי בנושא השיחה סחרר את ראשו. הוא עצם את עיניו והנהן. "מיגרנה?" היא דחקה בו.

הוא משך בכתפיו. "אולי."

היא מלמלה לעצמה, והוא פקח את עיניו כדי להתבונן בה מפשפשת בקלאצ' שלה. "הנה," היא אמרה, והציעה לו שתי גלולות. "במרשם."

"גם את סובלת ממיגרנות?"

"לא, אבל פרו סובלת מהן כשהיא לחוצה. לא רציתי שהיא תחגוג

את מסיבת הנישואים שלה כשהיא נאבקת בדחף להקיא."

"זה מאוד נחמד ומתוכנן מצדך."

"אני שושבינת הכבוד. זה התפקיד שלי. עכשיו תשתה אותן כמו ילד טוב."

הוא הרים את הכוס שלו, אבל היא הניחה את ידה על פרק כף ידו ועצרה בעדו. "אל תהיה אידיוט. אלכוהול מחמיר את המצב." היא לקחה ממנו את הכוס והציצה מעבר לוויילון. הוא שמע אותה שורקת שריקה קטנה, ורגע לאחר מכן, היא הודתה למישהו בשמו והגישה לו כוס מים קרים.

"את מכירה את צוות העובדים של הקייטרינג?" הוא שאל, מנסה לפתח שיחה בעודו לוגם את הגלולות.

"אני צוות העובדים של הקייטרינג. עבודה נוספת. הערב יש לי חופש." היא אמרה את זה כאילו שהיא מתריסה בפניו למצוא פגם בכך. "אתה רוצה שאני אזמין לך מונית?" היא הציעה לפתע. "יש מכונית שממתינה לי למטה."

"אני לא מופתעת."

"למה את נחמדה אליי?" שאל איידן וגירד ברכתו.

"אולי אני עושה את זה כדי להדגיש בפניך את העובדה שאתה שמוק. ואולי הרגע נתתי לך שתי גלולות למניעת היריון, במקום תרופות לכאב ראש, רק כדי לראות אותך סובל." "אולי מגיע לי לסבול."

הוויילון נרעד, והמלצרית עם השיער הכחול תחבה את ראשה פנימה. "הנה המשקה הקל שלך," היא לחשה. עיניה נפערו לרווחה בעת שהיא הבחינה בו, והיא נסוגה לאחור ויצאה מהגומחה.

"אני מלחיץ אותה," ציין איידן לאחר שהמלצרית הסתלקה. "טוב שאתה נאה ועשיר, מפני שאישיות היא לא הצד החזק שלך."

הנה, תשתה את זה. הקפאין יקל עליך."

הוא גמע את המשקה והשעין את ראשו על גב הספה. "תודה." היא טיפלה בו לאחר שהוא רמוז שיש לה ניסיון בתור חשפנית. הוא היה שמוק ותהה מתי תהליך השינוי הזה הושלם.

היא לקחה ממנו את הכוס. "תישאר פה עד שזה יתחיל להשפיע," היא פקדה עליו ופנתה אל הוויילון.

"לאן את הולכת?"

"אני חוזרת למסיבה, כרי שאוכל לנענע את עכוז החשפנית שלי

בפני כל הרווקים הנחשקים שם בחוץ."

"חבל שאיאלץ לפספס את זה."

"תסתום, קילבורן."

3

המטוס נחת על המסלול בכבודת, והבלמים שהופעלו באלימות טלטלו את כל יושבי מחלקת התיירים אחורה וקדימה. מנקודת מבטה שבמושב האמצעי, פרנקי לא ממש הצליחה לראות את גן העדן הטרופי מבעד לחלון. היא הייתה רחוסה בין בחור שהצחין כאילו שהוא לא התקלח ארבעה ימים לבין גבר קטן וזקן שנרדם בגובה עשרים אלף רגל וישן על הכתף שלה במשך שעה.

היא הייתה צריכה להשתין, והייתה מוכנה לרצוח בשביל כריך בקר צלוי, אבל לפחות הטיסה נגמרה וכעת נשאר לה רק לצלוח את מכשולי רשויות המיסים וההגירה. בעוד שעה – שעתיים, לכל היותר – הבהונות שלה יהיו שקועות בחול הלבן הגרגרי, היא תחזיק בידה משקה ותתענג על הכריך החלומי.

פרנקי חיכתה עד שהזקן המנומנם יקום ממושב, ואחר כך נחלצה ממושב אל המעבר ונעמדה מאחוריו כדי לעזור לו עם מזוודת הטרולי שלו.

היא גררה את מזוודת הטרולי שלה, אסירת תודה על כך שפרו התעקשה להטיס את השמלות של השושבינות במטוס של אבא שלה. שאר החברים בפמליית החתונה הגיעו במטוסים פרטיים שהם שכרו יחדיו.

פרנקי דידתה לאורך המעבר, בדרך אל צוות הדיילים החייכני ומשב הרוח הלחה. היא יצאה אל גרם המדרגות הנייד והרכיבה את משקפי השמש שלה. עשרים ושמונה מעלות עם משב רוח מלבב

וריהני. אולי זה לא יהיה נורא כל כך, בסופו של דבר. אף על פי שממש עכשיו השיער שלה הכפיל את נפחו.

היא ירדה בעקבות שאר הנוסעים אל מסלול ההמראה, ומשם המשיכה אל המבנה הארוך והנמוך של שדה התעופה הבינ-לאומי "גראנטלי אדאמס". התור התפתל בין החבלים. תיירים נלהבים מוכנים לראות את גן העדן גללו באגודליהם על גבי מסכי הטלפונים. אולם פרנקי הסתפקה בהתבוננות באנשים. התור של התושבים לעמדת ביקורת הדרכונים היה קצר ויעיל להפליא, שעה שמחזיקי דרכונים מקומיים התקבלו הביתה בברכה. מימינה ניצב התור המהיר, שבו צוות עובדי אתר הנופש העביר במהירות נוסעים עם מזוודות של לואי ויטון וכובעי קש גדולים יתר על המידה

התור שבו עמדה פרנקי הזדחל לאיטו, איטי כחילוון, בזמן שהורים מודאגים ניסו לתמרן בין שאלות הפקידים ובין עוללים עצבניים ותרמילאים צעירים מהופנטים מהטלפונים שלהם, זקוקים לדחיפה קלה קדימה כל אימת שהתור התקדם.

אחד מאותם תרמילאים תפס את מבטה והבזיק לעברה חיוך. "שלום לך", הוא אמר ברכות, מסיט ממצחו קצוות שיער בלונדינית.

הו, אלוהים אדירים שבשמיים, הוא אוסטרלי.

"שלום", היא השיבה.

"את באה לפה הרבה?"

היא פרצה בצחוק.

"אני יכול להזמין אותך למשקה?" הוא הקניט.

"אם תוכל למצוא פה ברמן, כן, אתה יכול להזמין אותי למשקה."

התור התקדם והאישה מאחוריו – לבושה בחולצת הוואי וחמושה

במגן שמש ששוליו מעוטרים בפרחים – דחקה בו להתקדם.

"נתראה", הוא קרץ אליה.

הם נפגשו שוב כאשר התור נעצר בדיוק באותו המקום.

"שוב אנחנו נפגשים. זה בוודאי הגורל."

"הו, אתה טוב. אני בטוחה שזה לא יעבור באותה המידה ללא המבטא שלך", אמרה לו פרנקי.

"אני אוהב את המבטא שלך", הוא התוודה.

הסבתא בחולצת ההוואי דחפה את האוסטרלי פעם נוספת. "מצטערת, חומד. אבל יש מרגריטה קפואה שמחכה לי", היא אמרה לפרנקי בעודם חולפים על פניה.

פקידת ההגירה של פרנקי הייתה בחורה לא חייכנית בראשית שנות העשרים לחייה, עם איפור ברמה של סרטון הדרכה ביוטיוב. "שתהיה לך חופשה נעימה", היא אמרה, ותחבה את הדרוכון של פרנקי דרך החרוץ בזכוכית האקרילית. גוון קולה העיד על כך שממש לא מעניין אותה אם פרנקי תיהנה מחופשה נעימה או לא. אבל זה מה שהתמודדות עם שלושה מטוסים עמוסים בתיריזים זועפים יכולה לעולל לנפש האדם.

פרנקי חלפה על פני אזור קבלת המזוודות. כיוון שפרו הביאה את שמלת השושבינה שלה, היא הצליחה לדחוף את כל שאר החפצים שלה לתוך מזוודת טרולי וחסכה לעצמה את התעריף על שליחת מזוודות לתא המטען של המטוס. היה זה ניצחון קטן על שנה עמוסה בהוצאות כספיות לא מבוטלות. שתי מסיבות לכלה, מסיבת האירוסים לבנות בלבד, מסיבת האירוסים, מסיבת רווקות, וכעת חתונה בארץ אחרת. היא הייתה צריכה לקחת על עצמה עבודה שלישית. אולם כמה שבועות נוספים בחברת הקייטרינג, יאפשרו לה לפרוע את חובות האשראי שלה וכמו כן היא תפסיק לבזבז כסף, כאילו שמדי בוקר הוא נוצר מחדש בארנק שלה כבמעשה קסמים.

ביקורת המכס עברה הרבה יותר מהר. סריקה מהירה של התיק שלה, והיא הוכוונה לעבר היציאה. הטלפון שלה התחיל לצלצל בתוך תיק החוף שלה, ששימש אותה גם בתור תיק יד.

"היי, אימא."

"הו, תודה לאל! חשבתי שאת מתה." מיי באראנסקי הייתה ידועה בדדרמטיות שלה.

"אני לא מתה, אימא. סתם הגעתי לגן עדן." הדלתות האוטומטיות

נפתחו והיא צעדה היישר לתוך החום. היה זה אזור מחופה עמוס בתיירים שנראו אבודים ובנהגי מוניות שנראו כמו בזים החגים סביב פגר.

"למה לא התקשרת אליי ברגע שהמטוס נחת? אמרת שתתקשרי אליי." אימא שלה נוהגת לערבב אינסטינקטים הגנתיים נורמליים עם סטרואידיים, עד שהיא הייתה משוכנעת שכל הילדים שלה נמצאים בסכנת מוות תמידית, או גרוע מכך – שנגזר עליהם להישאר רווקים ונטולי ילדים, בזמן ששאר החברות שלה הופכות לסבתות.

"ממש הרגע עברתי את המכס, אימא. הם לא מרשים לך לפטפט בטלפון בזמן שאת עוברת שם."

אימא שלה נשפה בכוז. עצם המחשבה שמישהו מסוגל למנוע ממנה לקבל דיווח עדכני לגבי שלומו של אחד מילדיה הייתה מגוחכת בעיניי מי.

"ספרי לי על הטיסה שלך," תבעה מי. פרנקי האשימה את עצמה. היא אהבה את ההורים שלה, היא אהבה לשוחח איתם, ואיכשהו זה התפתח לשיחות כמעט יום-יומיות 'רק כדי לבדוק מה קורה איתך' או 'להתעדכן'. לכל הרוחות, חצי מהפעמים היא הייתה זאת שמתקשרת. אימא שלה הייתה מקור בלתי נדלה לרכילות על השכונה הישנה והמשפחה.

"הטיסה הייתה צפופה וארוכה," אמרה פרנקי, בעודה ממצמצת אל השלט של המוניות. על השלט היו כתובים שמות יעדים באי ותעריפי הנסיעה אליהם, אבל היה עליה לבדוק שוב באיזה איזור נמצא אתר הנופש.

"לפני ארבעים ואחת שנים, אבא שלך ואני נסענו לחגוג את ירח הדבש שלנו בפלורידה קיז," הכריזה מי. "יפה שם כמו בקיז?"

פרנקי מעולם לא ביקרה בפלורידה קיז, והיא גם עוד לא זכתה לראות דבר מברבדוס מעבר למסלול ההמראה והתור למוניות. "אני בטוחה שמדהים בפלורידה קיז," היא אמרה לאימא שלה. "תראי, אימא. אני חייבת לזוז. אפשר להתקשר אלייך מחר?"

"למה? מה קרה?"

"לא קרה שום דבר. אני פשוט צריכה לתפוס מונית."

"למה פרו לא שלחה מישהו שיאסוף אותך?" צווחה אימא שלה.

"את פשוט מתכוונת להיכנס למכונית עם אדם זר?"

"גם אם פרו הייתה שולחת מישהו שיאסוף אותי, עדיין היה מדובר

באדם זר." פרנקי אמרה לשווא.

"אני אוסרת עלייך להישדד או לעבור הטרדה מינית!"

פרנקי התנגשה במישהו והסתובבה להתנצל בפניו.

"הנה את. חששתי שאנחנו נאהבים חסרי מזל, שנגזר עליהם לא

להיפגש שוב לעולם." האוסטרלי סידר את התרמיל שעל כתפו, שהיא

כמעט הפילה.

"אני חייבת לזוז, אימא."

"מה עכשיו?"

"יש בחור חמוד שמסתכל עליי."

האוסטרלי חייך בשביעות רצון.

"תישארי שם ותפלרטטי איתו! אני רוצה שתחזרי לפה מאורסת!"

אימא שלה ניתקה את הטלפון כדי להתחיל לתכנן את החתונה-שכבר-

הייתה-צריכה-לקרות של בתה היחידה.

"מצטערת," אמרה פרנקי בחיוך עדין. "לא שמתי לב לאן אני

הולכת."

"את יכולה להתנגש בי מתי שרק תרצי." הוא לא היה נאה בטירוף.

לא כמו השטן-בחליפה קילבורן. אבל הוא היה חמוד ומקסים ומאוד

מאוד שזוף. שיערו היה בגוון בלונדיני מחומצן וזקוק לתספורת.

הבגדים שלו היו מקומטים ונוחים.

"תגיד לי שאתה גולש אוסטרלי," נאנחה פרנקי. עבר זמן רב מאז

שהיא חוותה אורגזמה ממקור חיצוני. היא הייתה עצלנית בכל מה

שקשור בעולם הדייטים, ועבודה בשתי עבודות לא השאירה לה שפע

של זמן להשתובב בעירום. אולי רומן טרופי קצר עם גולש סקסי

יפתור את הבצורת המינית שלה?

"אני גולש אוסטרלי, למען האמת. תגירי לי שאת בקטע של

גולשים אוסטרליים, ושנחנו יכולים לחלוק מונית, ככה שאוכל להפעיל עלייך את קסמי ולשכנע אותך לצאת איתי." פרנקי פרצה בצחוק. קליל, מקסים, מצחיק. מושלם. היא הרכינה את ריסיה. "אף פעם לא היה לי גולש אוסטרלי, ככה שאני לא יכולה להעיד על העדפותיי בתחום."

עיניו הכחולות, כצבע הים שמעליו הם טסו, נפערו בהערכה. "איפה את מתאכסנת?"

"באתר הנופש רוקלי סאנרס."

"מאכזב." פניו נפלו. "זה נמצא צפונית לברידג'טאון. אני נמצא בקצה השני של האי."

"פרנצ'סקה."

באותו רגע משב רוח עז היה יכול להפיל את פרנקי ארצה. זה בוודאי היה חזיון תעתועים. היא הייתה בטוחה בכך. זה לא היה איידן קילבורן שנשען על ג'יפ במכנסיים קצרים וחולצת כפתורים קצרה וסקסית. נעלי סירה ומשקפי שמש של ריי באן. הזקן שלו נראה מעט מרושל יותר לעומת הפעם האחרונה שהיא ראתה אותו.

"מה לכל הר –"

"אני מבין שקוראים לך פרנצ'סקה?" שאל האוסטרלי.

"כן, אבל... אנחנו לא יחד."

איידן התרומם מהפגוש וניגש אליה. "בואי נזוז." הוא הושיט את ידו אל התיק שלה.

מתוך אינסטינקט, פרנקי הרחיקה את התיק מהישג ידו. "אני לוקחת מונית," היא התעקשה.

"לא, את לא."

"איידן, אמרתי לפרו שאני אקח מונית."

"ואני אמרתי לה שאני אאסוף אותך."

"פרנצ'סקה, היה נעים להכיר אותך, אבל אני חייב לזוז," אמר האוסטרלי והחל לסגת לאחור.

"אה, אבל..."

"אולי נתראה מתישהו באי." הוא הפריח לעברה נשיקה באוויר,

זרק 'חבר' בכיוונו של איידן והחל להתרחק כדי למצוא לעצמו מונית.

"לעזאזל, איידן. אפילו לא נתתי לו את המספר שלי."

"חבל." הוא הניח את התיק שלה בירכתי הג'יפ וריתק אותו למקומו באמצעות חבל.

"אז, מה העניין? החלטת לעשות את המעשה הטוב היומי ולתת טרמפ לחשפנית ענייה?" היא הטיחה בו.

"כבר התנצלתי על זה."

"וזה הרטיט את ליבי," הזכירה לו פרנקי.

"תיכנסי למכונית המזורגת."

4

איידן המתין שהיא תסיים לחגור את עצמה והחל בנסיעה. הוא לא בדיוק אמר לפרואיט שהוא יאסוף את פרנצ'סקה משדה התעופה. אתמול בלילה הוא במקרה שמע אותה מציינת כבדרך אגב את זמן ההגעה של שושבינת הכבוד. הוא טס איתם כדי לשים עין על צ'יפ. הוא כבר החריב את האושר של צ'יפ ופרואיט בעבר, והוא לא התכוון להרשות שמשהו יפריד ביניהם פעם נוספת.

חוץ מזה, ככה היה לו תירוץ לבלות מעט זמן איכות עם פרנצ'סקה. הוא חשב עליה – הרבה – מאז מסיבת האירוסים. היא הייתה... מעניינת. ושאלוהים יעזור לו, התרופה שלה לכאב ראש עבדה כמו קסם.

היה עליו לעשות משהו בקשר לכאבי הראש האלה, בקשר לשורש הבעיה. והוא החליט להקדיש חלק מהטיול כדי לתכנן תוכניות. כדי לתחבל תחבולות. כבר מזמן היה עליו לעשות משהו בקשר לכל הבלגאן הזה.

"איך עברה עלייך הטיסה?" הוא שאל.

"נהדר. והיה יכול להיות נהדר יותר אם הייתי לוקחת את המספר

של הגולש."

"זה הטיפוס שלך?"

"לא, לא, לא!" היא זקפה לעברו אצבע נוקבת. "מכל האנשים, לך

בהחלט אין זכות להעיר על הטיפוס שלי."

"לי, מכל האנשים?" הוא שאל, ולחץ על דוושת הגז כדי לעקוף את הכיכר.

פרנקי נאחזה בידית שעל לוח המחוונים, אך לא אמרה לו להאט.

"אם היינו חוזרים לאחור ובוחנים חלק מהכיבושים האחרונים שלך, היינו רואים בלונדינית דקיקה אחר בלונדינית דקיקה שעושה שופינג ומחייכת ומצטלמת."

הייתה זאת האמת לאמיתה. אבל זה מה שהיה למנהטן להציע לו. מאות נשות חברה מבוססות שנראו אותו הדבר, התנהגו אותו הדבר ושאפו להשיג מטרות דומות בחיים.

"כיבושים. זה מה שהגלשן המהלך שלך היה אמור להיות בשבילך, כיבוש?"

"תסתום את הפה."

איידן האט לפתע כדי לעקוף טנדר שעצר ליד דוכן למכירת קוקוס בשולי הכביש. יצא לו לנהוג במנהטן לעיתים נדירות בלבד, והוא שמח לגלות שעל האי, חוקי התנועה היו יותר בגדר המלצות מאשר חוקים אמיתיים, זה החזיר אותו לימי המירוצים שלו. לתקופה היחידה בחייו שבה הוא זכה להרגיש נטול כל דאגות.

"אלוהים אדירים, אייד, אמרה פרנקי ואחזה בידית שעה שהם נכנסו לכיכר הבאה.

שם החיבה, שהוענק לו בקלילות רבה כל כך, נשמע לו מוזר... חמים, מוכר. "ברוכה הבאה לברבדוס", הוא אמר, בעודו מגיח מעברו השני של מעגל התנועה.

היא הרפתה מהידית כדי לאסוף את שיערה שהתפזר בפראות לכל עבר. היא ליפפה אותו לפקעת על קודקוד ראשה וקיבעה אותו במקומו עם גומייה. הוא הניח לעיניו לשוטט במורד גופה. הגופייה הוורודה ומכנסי הכותנה הלבנים הקצרים הציגו לראווה את הגוון השחום המקסים של רגליה. יש בשושלת המשפחתית שלה שורשים מזרח תיכוניים. הוא היה מוכן לשים על זה כסף. פרנצ'סקה באראנסקי בהחלט לא הייתה בלונדינית דקיקה.

"תמקד את העיניים בכביש, חבר," היא אמרה ביובש.
"בסך הכול תהיתי אם מדובר ביום לבוש לא רשמי בעבודה."
"זאת התלבושת האחת והיחידה בכל החופשה הזאת שלא הייתי
צריכה לתאם מול השושבי-מפלצות, ואתה לא תהרוס לי את ההנאה
ממנה."

"תיאום תלבושות?" הוא כל כך שמח שהוא לא נולד אישה.
"זה המחיר שאתה משלם על זה שיש לך חברים," אמרה פרנקי.
"אבל אני בטוחה שאין לך שמץ של מושג בקשר לזה."

וזאת הייתה הסיבה שאיידן הקפיד על חוג חברים מצומצם. מזערי,
אפילו. הוא לא היה טיפוס חברתי, והוא לא נהנה מתשומת לב או
ממסיבות. הוא אהב לעשות כסף, להתמודד עם אתגרים, למצוא את
הפתרון היצירתי ביותר למכשולים שניצבים בדרכו.

"וואו. תסתכל על המים האלה." היא הצביעה שמאלה באצבע
נטולת מניקור, ורכנה קרוב יותר אליו כדי להעיף מבט יסודי יותר.
הכביש המהיר השתרע במקביל לטורקיז של הים הקריבי. ניחוח
שיערה עלה בנחיריו, משהו אקזוטי, מתובל. ולמשך שנייה נפלאה
אחת, התמונה של פרנקי – עירומה ופשוטת איברים על מיטתו –
הבזיקה במוחו ללא כל התראה מוקדמת.

"זה נראה מדהים," הסכים איידן.
"יצא לך להיות פה בעבר?" שאלה פרנקי, בעודה מפשפשת בתיק
שלה. היא שלפה מתוכו שפופרת קרם הגנה כעטורת ניצחון.
"את מנסה לפתח שיחת חולין?" הוא שאל.

"חשבתי שיהיה לנו קשה יותר לריב על 'אוקיינוס יפה' ו'בא לפה
לעיתים קרובות?'" היא השפריצה מעט קרם על אצבעותיה ומרחה
אותו על הפנים שלה. איידן תהה מתי בפעם האחרונה יצא לו לראות
אישה ללא איפור מלא ושיער מטופח ללא רכב. הנשים שעימן יצא
העדיפו להשאיר את המראה ה'טבעי' סוד שמור מכל משמר.
"אה, אני בטוח שנצליח להתווכח על כל נושא," ניבא איידן.
היא המהמה תשובה ולא טרחה לפרט את כוונתה.
"מה?" הוא שאל.

"אני מנסה להיות מנומסת. באנו לפה בשביל פרו וצי'פ, ואני לא מתכוונת לקלקל את החתונה שלהם בריבים איתך."
 "את ממש לא מחבבת אותי, אה?" שאל איידן בחיוך עליוז.
 "לא. אבל זה לא אומר שאני צריכה לעשות מזה עניין. חלק מאיתנו חונכו להיות מנומסים." היא ניסתה לעקוץ אותו, אך במקום שהם יעצבנו אותו, דבריה שעשעו אותו.
 "איך חונכו אותך?" הוא דחק בה.
 "לא ולא." היא הנידה בראשה. "אנחנו לא משחקים במשחק היכרות. אנחנו לא מחבבים זה את זה, ואנחנו גם לא צריכים לחבב זה את זה. אתה תתעסק בעניינים שלך, אני אתעסק בעניינים שלי. אנחנו נצטלם יחד במסגרת הצילומים הרשמיים ונשתתף יחד בריקוד של פמליית החתונה, ואחר כך לעולם לא נתראה שוב."
 איידן פרץ בצחוק. צליל צחוקו היה זר לו. "אני לא לא מחבב אותך."

"אני לא נושכת, קילבורן. אז, פשוט תסיע אותנו לאתר הנופש במהירות מופרזת ובשתיקה, ואני אשב פה ואעמיד פנים שאתה גולש אוסטרלי חמוד."

"אני לא מנסה לריב איתך –"

"לא ולא. בלי מילים. תיסע. בשקט."

הוא חייך בעליזות, הניד בראשו והעניק לה את מבוקשה. הם חצו במהירות את הכביש המהיר הצר, תוך כדי שהם מתפתלים סביב מהמורות בדרך ועוצרים להולך רגל מזדמן. הם חלפו על פני חופים עם חול לבן, עצי דקל מתבררים ברוח ותיירים שנשרפו מהשמש. הכביש הלך והפך צר יותר, מוביל אותם לתוך ברידג'טאון. הם חלפו במהירות על פני חנויות ודוכנים של תוצרת חקלאית אשר ניצבו על המדרכות, קומץ של חנויות יוקרה ועל פני הנמל שבו עגנה ספינת התענוגות.

תשומת ליבה של פרנקי הייתה נתונה לים.

הוא היה מרהיב ביופיו. צבע המים היה כחול כמו שרואים רק בגלויות. משב הרוח הטרופי התמידי הפך את הטמפרטורה בת

העשרים ושש מעלות למרגיעה, לא מדכאת. לא שהוא ייהנה מכל זה. סוף השבוע הארוך היה גרוש בכל החטרונות שבחיי העשירים והמיוחסים. מחויבויות חברתיות, חובות משפחתיים ומפני שהוא היה קרוב יותר לצי"פ מאשר לאחיו למחצה, גם חגיגה משולחת כל רסן. האם נישואים באמת נדרשים לחגיגה ראוותנית כזאת? האם החתן והכלה לא אמורים לרצות לציין את המאורע בצורה אינטימית יותר, משמעותית יותר? הוא הזעיף פנים בעודו מאיץ את הרכב במעלה גבעה קטנה.

"מה כבר יכול לגרום לך לכעוס בזמן שאתה מסתכל על זה?" שאלה פרנקי בהפתעה, בעודה מחווה בידה אל הנוף המרהיב הפרוש לפניו.

"חשבתי שאנחנו לא מדברים."

"נכון. דעתי הוסחה, לאחר ששמתי לב שאתה נראה כאילו בלעת לימון שלם. בחזרה לדממה."

כמו לפי סימן, צלצל לפתע הטלפון שלו במחזיק הכוסות. איידן הביט במסך, והזעיף בפניו הלך והעמיק.

"מה העניין, אליוט?" הוא תבע לדעת בקול נוקב. אם אחיו למחצה מתקשר, יכולה להיות לזה משמעות אחת ויחידה.

"איך בגן עדן?"

ככל שאיידן נתן לאח שלו פחות, ככה היה קל יותר לצמצם את הנזק.

"מה אתה צריך, אליוט?" שאל איידן.

"אנחנו צריכים לדבר על ההצבעה של חבר המנהלים." הוא שמע את השינוי בגוון קולו, ממקסים למחושב.

"כבר דיברנו על ההצבעה. אני לא משנה את דעתי," אמר איידן בתקיפות.

"אני לא חושב שבאמת חשבת על זה לעומק –"

"אני לא ממנה את דונאלדסון למנהל הכספים הראשי. הוא נחקר על מעשי מרמה במסגרת החברה הקודמת שלו. אתה לא יכול לצפות שאפקיד בידיו את כל הנכסים שלנו ואתעלם מזה."

"השמועות על מעשי המרמה נופחו מעבר לכל פרופורציה. זאת בסך הכול הייתה פילגש לשעבר שמחפשת נקמה." איידן שמע את הצליל המעומעם של מתכת החובטת בכדור, ובעקבותיו מחיאות כפיים מנומסות.

"שוב אתה במגרש הגולף?" אליוט הקדיש לגולף, לאלכוהול ולהשכבת חצי מהאוכלוסייה הנשית של העיר הרבה יותר זמן מכפי שהוא הקדיש לעבודה במשרד הפינתי המפואר שלו, שנמצא קומה אחת מתחת למשרדו של איידן.

"סתם קפצתי למשחק מהיר עם לקוח."

הוא דיבר שטויות, אבל לאיידן לא נותרו כוחות להציב לו מראה מול הפנים. המציאות הייתה שיותר ויותר מעבודת ניהול החברה והנכסים המשפחתיים נפלה על כתפיו, בזמן שנרמה שאבא שלהם מתחיל לסגת אל מאחורי הקלעים. אפשר היה לגרום לאליוט להתעניין בעסק רק כאשר היה מדובר בעניין שנוגע לו באופן אישי. הוא עוד לא הצליח לפענח את הקשר של אליוט לדונאלדסון הגנב והרמאי, אולם איידן לא התכוון לעמוד בחיבוק ידיים ולהניח לאח שלו למנות את מנהל הכספים הראשי הבא של קילבורן נכסים.

"ההצבעה שלי נותרת ללא שינוי. אני נגד המינוי של דונאלדסון. אני חייב לזוז." הוא ניתק את השיחה לפני שאחיו הספיק להתנגד, ואחר כך כיבה את הטלפון שלו כדי להימנע ממתקפת השיחות וההודעות הבלתי נמנעת.

"דרמות בעסק?" שאלה פרנקי בלי להביט בכיוונו.

"דרמות במשפחה, שחלקן נוגעות לעסק."

"אולי לא כדאי שתערכב בין עסקים למשפחה."

הוא העיף בה מבט. הפנים שלה היו מורמות לעבר השמש, חיוך ערמומי נסוך על שפתיה.

"זה לא כל כך קל."

עכשיו היא ראתה לנכון להביט בו, והורידה את משקפי השמש שלה. "מה ששווה באמת, הוא אף פעם לא קל."

אתר הנופש ניצב על שפת האוקיינוס, מכותר בחומות אבן צהבהבות ושער. אתמול בערב, עם הגיעו למקום, הוא בקושי הקדיש לכך תשומת לב. אולם בעודו מתבונן בפרנקי המביטה בהשתאות בנוף המרהיב ובכביש המתפתל הוא התחבר לסובב אותו והניח לעצמו לשכוח מהמשפחה שלו, מהעסק שלו. בית המלון התנשא לגובה שלוש קומות של אבנים וטיח, שני אגפיו מחוברים בלובי פתוח בן שתי קומות. גם בתוך המלון הכול היה ירוק, ועציצים צבעוניים עיטרו מזרקת אבן. משני עברי הלובי ניצב בר ממנו ניתן היה להשקיף היישר על המים.

"וואו, פרנצ'סקה לחשה מאחוריו.

האישה מאחורי דלפק הקבלה שעל צווארה צעיף סרוג בצבע צהוב קנרי, נשאה את מבטה מצג המחשב. "אני מקווה שאתה נהנה מהשהות שלך, ארון קילבורן", היא אמרה, המבטא העדין של האי מלווה את מילותיה בנגינה.

"בוודאי", הוא אמר לה. "גברת באראנסקי מעוניינת לקבל את

חדרה."

"כן, בוודאי. ברוכה הבאה, גברת באראנסקי."

"תודה. אתר הנופש שלכם מדהים", אמרה פרנקי בחיוך קליל

שהיא מעולם לא העניקה לו.

כאילו שמעה את מחשבותיו, פרנקי פנתה אליו. היא סקרה אותו מכף רגל ועד ראש בגבה מורמת. "תודה על הטרמפ. עכשיו אתה יכול להניח לי."

הוא שלח לעברה חיוך איטי ומסוכן. לפרנצ'סקה באראנסקי לא היה שמץ של מושג את מי היא מקניטה. הוא לא אחד מהגברים האלה שאפשר פשוט לגרש. הוא התקרב אליה, הודף אותה לעבר דלפק הקבלה, והבחין בהפתעה – בדאגה – בעיניה הגדולות. היה בהן גם דבר מה נוסף. להבה קטנה, ניצוץ של תשוקה.

איידן אחז בכף ידה וקירב את פרקי אצבעותיה אל שפתיו.

"העונג היה כולו שלי." הוא הבחין בצמרמורת החולפת בזרועה
וחייך בזחיחות.
"אני בטוחה שככה זה בדרך כלל," היא הטיחה בו, ואז שחררה את
ידה וסובבה אליו את הגב.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן